

การวิเคราะห์อรรถภาคของบทคัดย่อภาษาอังกฤษของบทความทางวิชาการ
สาขาวิชาจิตวิทยา

A Move Analysis of English Language Research Abstracts
in the Field of Psychology

ไพศาล แยมวงษ์¹

Phaisarn Yamwong

บทคัดย่อ

บทคัดย่อเป็นข้อเขียนที่มีบทบาทสำคัญในการวิจัยทางจิตวิทยาเพราะเป็นส่วนที่สะท้อนภาพรวมของงานทั้งฉบับเพื่อสื่อสารไปยังชุมชนวิชาการทางจิตวิทยา อย่างไรก็ตามบทคัดย่อมักถูกเขียนเป็นสิ่งที่สุดท้ายในกระบวนการวิจัย ดังนั้นการศึกษาหน่วยของข้อความหรืออรรถภาคซึ่งมุ่งพิจารณาว่าบทคัดย่อนั้นสะท้อนวิธีการสื่อสารกับผู้อ่านอย่างไร จึงนำสู่วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ คือ เพื่อศึกษาอรรถภาควิเคราะห์ในแง่ของการปรากฏ (Occurrence) สัดส่วน (Weight) และการเรียงลำดับของอรรถภาค (Move sequences) ในบทคัดย่อของบทความทางวิชาการในสาขาวิชาจิตวิทยาที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษโดยศึกษาบทคัดย่อจำนวน 58 เรื่อง ที่ได้มาจากเกณฑ์การคัดเลือกด้านความน่าเชื่อถือของวารสารวิชาการทางจิตวิทยาจำนวน 3 ฉบับ ซึ่งได้แก่วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตและวารสารจิตวิทยาคลินิก ซึ่งใช้โมเดลในการวิเคราะห์อรรถภาคของ Hyland (2000) ประกอบไปด้วย 5 อรรถภาค ได้แก่ ส่วนนำ จุดมุ่งหมาย วิธีการ ผลผลิต และข้อสรุป ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มีการปรากฏของอรรถภาคทั้ง 5 อรรถภาคในบทคัดย่อที่คัดเลือกมา ผลการศึกษา พบว่า น้ำหนักของอรรถภาคผลผลิตหรือผลการวิจัยมีปริมาณค่ามากที่สุดรองลงมาคืออรรถภาควิธีการ สำหรับการเรียงลำดับของอรรถภาคในการเขียนบทคัดย่อมีด้วยกัน 10 รูปแบบ โดยบทคัดย่อส่วนใหญ่ มีการเรียงลำดับของอรรถภาคหลัก 4 อรรถภาค โดยเริ่มจาก อรรถภาคจุดมุ่งหมาย อรรถภาควิธีการ อรรถภาคผลผลิต และอรรถภาคข้อสรุป ซึ่งการเรียงตัวแบบนี้พบมากที่สุด (ร้อยละ 53.45) นอกจากนี้การเริ่มต้นบทคัดย่อด้วยส่วนใหญ่มักเริ่มต้นด้วย อรรถภาควัตถุประสงค์ (Purpose) โดยไม่มีอรรถภาคส่วนนำตามโมเดลต้นแบบ และส่วนใหญ่จะจบบทคัดย่อด้วยอรรถภาคข้อสรุป (Conclusion) ผลการศึกษานี้สามารถนำไปสู่การส่งเสริมการเรียนรู้วิธีการเขียนบทความทางวิชาการด้านจิตวิทยา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักจิตวิทยาและลักษณะการเขียนของนักวิจัยไทยในการเขียนบทคัดย่อเพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานการวิจัยไทยต่อไป

คำสำคัญ อรรถภาควิเคราะห์ บทคัดย่อภาษาอังกฤษ บทคัดย่อจิตวิทยา

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

อีเมลล์ phaisarn.yam@vru.ac.th

Abstract

Research abstracts have played a vital role in depicting the whole research article because they carry communicative functions for discourse community, although, they have been written at last in a research procedure. Therefore, it is fascinating that the use of move analysis should be employed in order to investigate the communicative functions of research abstracts and that leads this current research to aim at studying move analysis in terms of move occurrence, weight of moves, and move sequences in English language abstract of psychology research article and academic article. The psychological abstract corpus consist of 58 abstracts: from the journal of mental health of Thailand, the journal of psychology Kasem Bundit University, and the journal of clinical psychology, which were selected by credential criteria. Data was analyzed the by the model of Hyland's (2000) move structure that consists of five moves that were background, purpose, methods, results, and conclusion. The results indicated that the space of results and methodology moves are the largest among others. There were ten patterns of move sequencing in the abstract of psychology research article, and the majority of abstracts were sequenced by four moves which consist of purpose, method, results, and conclusion. This sequencing was found at 53.45%. Moreover, the majority of beginning moves was purpose while conclusion was the most frequency in ending move. The study would lead to promoting the training of psychological research writing, also English language learning for psychologists and reflecting Thai researchers' styles of writing abstracts in order to enhance Thai standards of researching.

Keywords   move analysis, English language research abstract, psychological research abstract

บทนำ

การแสดงให้เห็นความก้าวหน้าของศาสตร์ต่างๆ รวมไปถึงจนถึงการแลกเปลี่ยน เผยแพร่และการติดตามความรู้ของบุคลากรในวงวิชาการและวิชาชีพในศาสตร์นั้นๆ ย่อมต้องอาศัยสื่อกลางเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วารสารวิชาการ (Journal) เปรียบเสมือนสื่อกลางที่สามารถรวมนักวิชาการ นักวิชาชีพรวมถึงผู้คนที่มีความสนใจในวงวิชาการนั้นๆ ได้ แม้ยังไม่พบหน้ากันเพราะวารสารวิชาการเป็นแหล่งของข้อมูลสำคัญที่รวบรวมเอาบทความทางวิชาการหรืองานเขียนลักษณะอื่นๆ ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นการสกัดความรู้ของคนในวงการณ์นั้น และยังเป็นการสื่อสารที่ดีที่สุดวิธีการหนึ่งของชุมชนวิชาการนั้นๆ

วารสารวิชาการทางจิตวิทยาเป็นวารสารวิชาการเฉพาะสาขา เป็นแหล่งรวมบทความซึ่งถือได้ว่ามีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้า เพราะมีบทบาทในการเป็นแหล่งข้อมูลทางวิชาการที่นำเสนอความรู้ รายงานการวิจัย รวมถึงทฤษฎีใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ทำให้ผู้ที่ได้ศึกษาได้รับข้อมูลทางด้านจิตวิทยาที่รวดเร็ว และทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งเผยแพร่ให้บุคลากรด้านจิตวิทยาได้รับความรู้ทางจิตวิทยาเพื่อนำไปใช้ในงานวิชาการและการประยุกต์ใช้ในการพัฒนาวิชาชีพต่อไป (ยุพิน กาญจนรัตน์, 2554) ดังนั้นเมื่อพิจารณางานเขียนในวารสารซึ่งคือบทความย่อมต้องเป็นงานเขียนที่สำคัญเพื่อจะใช้เป็นแหล่งความรู้ในการแลกเปลี่ยนกันของบุคลากรทางจิตวิทยา ซึ่งจำเป็นต้องผ่านกระบวนการคิดและขั้นตอนที่ลุ่มลึกในการเขียน

อย่างไรก็ดี บทความ ซึ่งคือ ข้อเขียนที่มีลักษณะเป็นรายงานหรือการแสดงความคิดเห็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554) มีอยู่หลายลักษณะที่ปรากฏอยู่ในวารสารวิชาการทางจิตวิทยา ซึ่งในที่นี้สามารถสรุปได้เป็น 3 ประเภทได้แก่ 1) บทความวิชาการ (Academic Articles) 2) บทความวิจัย (Research Articles) และ 3) บทความปริทัศน์ (Review Articles) ซึ่งงานทั้ง 3 ลักษณะนี้มีความแตกต่างหลายประเด็น

บทความวิชาการ คือ ข้อเขียนเพื่อนำเสนอทางวิชาการในลักษณะการเขียนแบบเรียงความ บทความวิชาการนั้นมีเป้าหมายสำคัญเพื่อมุ่งให้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งต้องแสดงให้เห็นหลักฐานโดยอาจเป็นการอ้างถึงกรอบความคิด ทฤษฎี ตลอดจนการศึกษาที่ผ่านมาที่มีลักษณะเป็น “หลักฐานเชิงประจักษ์ (Empirical Evidence)” บทความวิชาการไม่จำเป็นต้องสรุปผลจากรายงานการวิจัย (เกรียงไกร เกิดศิริ, 2558) ส่วนบทความวิจัย เป็นการเขียนเรียงความลักษณะหนึ่งที่แตกต่างกันจากบทความวิชาการเล็กน้อย กล่าวคือ เป็นการนำองค์ความรู้จากการวิจัย มาเขียนตามประเด็นที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ (Lester & Lester, 2007) และยังเป็นเอกสารวิชาการซึ่งมีคุณค่าต่อนักวิจัยและยังมีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นตัวเชื่อมความรู้ในอดีตกับความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยเพื่อการสร้างเสริมองค์ความรู้ทางวิชาการ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2555) ในขณะที่บทความปริทัศน์ คือข้อเขียนเชิงบรรยายซึ่งแสดงให้เห็นความสามารถของผู้เขียนในการทบทวนข้อเขียนทางวิชาการซึ่งได้รับการตีพิมพ์แล้วมาเรียบเรียงใหม่ให้เป็นข้อเขียนทางวิชาการที่ลุ่มลึก ครอบคลุมและทันสมัย (Rethlefsen, 2014) ซึ่งจากที่กล่าวมาข้างต้น บทความวิจัยจะเป็นงานเขียนที่สะท้อนกระบวนการหาความรู้ข้อเท็จจริงที่อาศัยขั้นตอนของการวิจัยมากที่สุด และอาจพบได้บ่อยในวารสารวิชาการแม้ว่าจะมีบทความอีก 2 ประเภทในวารสารวิชาการทางจิตวิทยาก็ตาม ดังนั้นในการศึกษานี้จะเรียกรวมบทความทั้ง 3 ประเภทว่า “บทความทางวิชาการ” และไม่ว่าจะเป็นบทความประเภทใดข้างต้น เมื่อต้องตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ย่อมต้องมีส่วนที่สรุป

เนื้อหาทั้งหมดซึ่งเขียนไว้ในส่วนต้นของบทความทางวิชาการ นั่นคือ บทคัดย่อ ซึ่งเป็นเป็นส่วนหนึ่งของบทความวิชาการที่ผู้อ่านจะเลือกอ่านก่อนเพื่อการตัดสินใจว่าจะอ่านบทความต่อทั้งฉบับหรือไม่ ดังนั้นผู้เขียนต้องให้ความสำคัญกับการเขียนบทคัดย่อ (Lester & Lester, 2007) ซึ่งดูเหมือนจะไม่ง่ายเลย เพราะบทคัดย่อนับได้ว่าเป็นส่วนแรกของบทความซึ่งมักจะถูกเขียนเป็นอย่างสุดท้ายของการวิจัย เช่นเดียวกันกับชื่อเรื่อง ทั้งนี้ก็อาจเพราะบทคัดย่อเป็นสิ่งที่เขียนได้ยากและเป็นส่วนที่สรุปรวมถึงประมวลสิ่งที่แสดงกระบวนการวิจัยทั้งหมด และมีขนาดโดยประมาณ 150 คำ (Hartley, 2008) ที่สำคัญยังเป็นเนื้อหาส่วนที่นำเสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย และผลการวิจัยโดยสรุป เพื่อให้เห็นภาพรวมของงานวิจัยทั้งฉบับ รวมถึงมีคำสำคัญ (Keywords) ทั้งหมดในบทความวิจัยและต้องเป็นข้อความที่สั้นและกระชับ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2555)

เมื่อพิจารณาบทคัดย่อ (Abstract) ของบทความทางวิชาการในแง่ของการสื่อสารกับผู้อ่าน ด้วยเหตุที่วารสารนั้นมีข้อจำกัดในแง่ของพื้นที่และเวลา ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ของหน้ากระดาษหรือระยะเวลาของผู้อ่าน จึงจำเป็นต้องเขียนบทคัดย่อให้สามารถเป็นตัวแทนของข้อมูลในบทความทั้งฉบับขนาดที่จำกัดและควรใช้เวลาอ่านไม่มาก ดังนั้นโครงสร้างการสื่อสารที่กระชับและครอบคลุมของบทคัดย่อจึงนับเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านตัดสินใจอ่านงานวิชาการนั้น บทคัดย่อจึงเป็นส่วนประกอบสำคัญในการเขียนบทความทางวิชาการ ซึ่ง ลอว์เรส (Lores, 2004) ยังเสริมอีกว่า ในการประชุมทั้งระดับชาติและนานาชาตินั้น บทคัดย่อได้รับการพิจารณาว่าเป็นประตูด่านแรกในการโน้มน้าวผู้ทรงคุณวุฒิว่าจะเลือกบทความหรือแม้แต่ตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมนำเสนอเวทีวิชาการนั้นๆ ได้อีกด้วย นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญสำหรับนักวิจัยไทย คือ การเขียนบทคัดย่อของบทความวิจัยนั้นผู้เขียนจะต้องเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ผู้เขียนซึ่งไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่สามารถเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษโดยไม่ศึกษาแบบวิธีการเขียนเสียก่อน เพราะเป็นเรื่องยากที่จะวางโครงสร้างในการเขียนบทคัดย่อได้อย่างมีโครงสร้างที่ดีและเหมาะสมกับบรรทัดฐานของชุมชนทางวิชาการ (Discourse Community) นั้นๆ (Can, et al., 2016)

ซึ่งก่อนที่จะเขียนบทคัดย่อ การศึกษารูปแบบรวมถึงลักษณะการใช้ภาษา และการเรียงลำดับของข้อความในการเขียนบทคัดย่อไม่ว่าจะในสาขาวิชาใดเป็นสิ่งที่นักภาษาศาสตร์ได้ให้ความสนใจในการศึกษา อีกทั้งในการเขียนบทคัดย่อในวารสารวิชาการทางจิตวิทยาของไต้หวัน จำเป็นจะต้องเขียนทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ถึงแม้จะมีการเรียนรู้เกี่ยวกับการวิจัยหรือหลักการใช้ภาษาอังกฤษแล้วก็เชื่อว่าจะสามารถเขียนบทคัดย่อได้อย่างที่ชุมชนทางวิชาการด้านจิตวิทยานั้นใช้กัน ซึ่งในการศึกษาดังกล่าวข้างต้นนี้ เรียกว่า อรรถภาควิเคราะห์ (Move analysis) (ชนิภรณ์ ภูมณี และ ทรงศรี สรณสถาพร, 2560)

แนวคิดในการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse analysis) ในการวิเคราะห์ประเภทข้อความ (Genre Analysis) เป็นแนวคิดที่ริเริ่มโดย John Swales (1990, 2004) เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการศึกษาว่าข้อความมีการจัดเรียงตัวกันอย่างไร ซึ่งในที่นี้ประเภทข้อความ (Genre) คือ บทคัดย่อ ซึ่งถือว่าเป็นปรากฏการณ์ลักษณะหนึ่งทางภาษาผ่านการเขียน ซึ่งคือ กลุ่มของข้อความที่เกิดขึ้นเพื่อสื่อสารเจตนาบางอย่างให้กับคนในวงวิชาชีพทางจิตวิทยา

อรรถภาค (Move) จึงเป็นหน่วยของข้อความ (Text Segment) หรือแต่ละส่วนของบทคัดย่อที่มีหน้าที่สื่อสารกับผู้อ่าน ดังนั้น อรรถภาควิเคราะห์จึงเป็นการวิเคราะห์หน่วยของข้อความที่มีหน้าที่สื่อสารไปยังชุมชนวิชาการ (Kanoksilapatham, 2005) นั่นเอง ซึ่งในการศึกษานี้ไม่ว่าจะเป็น บทนำ วัตถุประสงค์ วิธีการวิจัย บทสรุป การอภิปรายผล ล้วนแล้วแต่เป็นหน่วยของข้อความที่ทำหน้าที่ในการสื่อสารแตกต่างกัน ดังนั้น การศึกษา อรรถภาควิเคราะห์ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษในวารสารจิตวิทยาไทย จึงจะเป็นประโยชน์ในแง่ของความเข้าใจธรรมชาติของวิธีการสื่อสารผ่านการเขียนในการวิจัยทางจิตวิทยาไทย รวมถึงลักษณะการเขียนบทคัดย่อ และที่สำคัญเพื่อใช้ในการเรียนการสอนด้านการวิจัยทางจิตวิทยา และการสอนการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับงานทางด้านจิตวิทยาของไทย ที่มากไปกว่านั้นคือบทคัดย่อภาษาอังกฤษมีความสำคัญในระดับสากล เพราะเป็นการยกระดับมาตรฐานงานวิจัยไทยสู่สากล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอรรถภาควิเคราะห์ในแง่ของการปรากฏ สัดส่วนและการเรียงลำดับของอรรถภาคในบทคัดย่อของบทความทางวิชาการในสาขาวิชาจิตวิทยาที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ

สาขาวิชาทางจิตวิทยานั้นถือว่าเป็นสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือกลุ่มวิชาทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และเมื่อพิจารณาแล้วจิตวิทยามีลักษณะของศาสตร์ที่ผสมผสานกันของทั้งสองกลุ่มวิชาซึ่งอาจจะสะท้อนให้เห็นผ่านลักษณะการเขียนบทคัดย่อ กล่าวคือ ปัจจุบันลักษณะของบทคัดย่อทางวิชาการนั้นจะมีด้วยกัน 2 ลักษณะ คือ แบบมีโครงสร้าง (Structured Abstract) และแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Abstract) (Hartley, 2008)

บทคัดย่อแบบมีโครงสร้างเริ่มเข้ามามีบทบาทในการเขียนบทคัดย่อมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหมาะสมกับศาสตร์จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและการแพทย์ และได้เริ่มปรากฏในวารสารทางการแพทย์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 (Nakayama et al., 2005) และพบได้มากขึ้นในวารสารทางสังคมศาสตร์ในเวลาต่อมา ถึงแม้ว่าแต่เดิมนั้นจิตวิทยาจะได้รับอิทธิพลจากความเป็นมนุษยศาสตร์หรือศิลปะในการเขียน จุดเด่นของการเขียนบทคัดย่อแบบมีโครงสร้าง คือ การมีหัวข้อย่อย (Sub-headings) อันได้แก่ ภูมิหลัง (Background) วัตถุประสงค์ (Aim) วิธีการ (Method) ผลการศึกษา (Results) และการสรุป (Conclusions) ส่วนบทคัดย่อแบบไม่มีโครงสร้าง เนื้อหาทั้งหมดจะเขียนติดต่อกันไม่กล่าวถึงหัวข้อ แต่เนื้อหาที่เขียนจะสะท้อนถึงเรื่องตามหัวข้อนั้นๆ เรียงกันตามลำดับ ส่วนผลการวิจัยจะเขียนสรุปเป็นข้อๆ หรือไม่ก็ได้ ถ้าสรุปเป็นข้อก็จะช่วยให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น (ชนกพร พัวพัฒนกุล, 2556)

ดังนั้นการศึกษารูปแบบการเขียนบทคัดย่อจึงเป็นการศึกษาจากแหล่งข้อมูลจริง เพื่ออ้างอิงกลับไปสู่ข้อสรุปว่า ปัจจุบัน การเขียนวารสารไทยได้รับอิทธิพลการเขียนมาอย่างไร

การศึกษาอรรถภาควิเคราะห์หรือการวิเคราะห์หน่วยของข้อความได้ถูกศึกษาในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็น ช่วง (Range) ขนาด (Amount) การเรียงตัว (Organization/Sequences) และลักษณะเด่นทางภาษาศาสตร์ (Linguistic features) ซึ่งการวิเคราะห์อรรถภาคส่วนใหญ่ก็มุ่งที่จะศึกษา ช่วงของอรรถภาค ซึ่งในที่นี้หมายถึงความจำเป็นของอรรถภาคนั้นในการเขียนบทคัดย่อ หรือพูดให้ง่ายคือ การระบุว่าอรรถภาคใดมีความจำเป็นใน

การเขียนบทคัดย่อหรือไม่ ซึ่งเกณฑ์เพื่อกำหนดว่าอัตถภาคใดเป็นอัตถภาคที่มีความจำเป็น (Obligatory/Conventional move) คือ ร้อยละ 60 (Kanoksilapatham, 2005) นั้นหมายความว่า หากวิเคราะห์แล้วปรากฏอัตถภาคนั้นในบทคัดย่อร้อยละ 60 ของบทคัดย่อทั้งหมด ถือว่าอัตถภาคนั้นเป็นอัตถภาคบังคับหรือจำเป็น หากอัตถภาคใดปรากฏตั้งแต่ร้อยละ 59 ลงมาถือว่าเป็นอัตถภาคทางเลือก (Optional move)

แนวคิดเรื่องแบบแผน (Scheme) ในการวิเคราะห์หน่วยข้อความหรืออัตถภาคนั้นเริ่มมาตั้งแต่แนวคิด ของ Swales' (1990) (IMRD: Introduction, Method, Results, Discussion) ซึ่งถือเป็นแนวคิดแรกของการศึกษาในด้านกรวิเคราะห์ข้อความของงานเขียนเชิงวิชาการซึ่งพบว่าในสาขาวิชาภาษาศาสตร์และสาขาวิชาอื่นๆ มีซึ่งพบว่ามี 4 อัตถภาค (IMRD) ดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้จากการศึกษา ของ Kafes (2012) สรุปว่า บทคัดย่อของสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์นั้นมักมี 5 อัตถภาค คือ Introduction, Purpose, Methods, Results และ Conclusion ซึ่งสอดคล้องกับ Kanoksilapatham (2005) ที่พบว่าบทคัดย่อในสาขาวิศวกรรมโยธา ซึ่งมีด้วยกัน 5 อัตถภาค ได้แก่ Background, Purpose, Methods, Results และ Conclusion

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในแง่ของลักษณะของบทคัดย่อซึ่งส่วนใหญ่เขียนโดยคนไทย แล้วโมเดล 5 อัตถภาคของ Hyland (2000) ดูจะเป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับการศึกษาบทคัดย่อภาษาอังกฤษของวารสารจิตวิทยาไทย มากที่สุด ซึ่งโมเดลดังกล่าว ประกอบไปด้วย 5 อัตถภาค ได้แก่ อัตถภาคส่วนนำ อัตถภาคจุดมุ่งหมาย อัตถภาควิธีการ อัตถภาคผลผลิต และอัตถภาคข้อสรุป ซึ่งนำเสนอไว้ในตาราง 2 และเป็นโมเดลที่นำมาใช้ในการศึกษาคั้งนี้

วิธีการ

แหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นบทคัดย่อภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการทางจิตวิทยาซึ่งได้รับการรวบรวมจากเว็บไซต์ของวารสารทางจิตวิทยา 3 ฉบับ คือ 1) วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย เว็บไซต์ <http://www.dmhjournal.go.th> 2) วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต เว็บไซต์ <http://www.journal.psy.kbu.ac.th> 3) วารสารจิตวิทยาคลินิก เว็บไซต์ <http://www.journalclinicpsy.org> ซึ่งเว็บไซต์ทั้ง 3 นี้ได้เผยแพร่บทความสำหรับนักวิชาการ บุคลากรทางจิตวิทยาและบุคคลทั่วไปที่สนใจ

เกณฑ์ในการเลือกวารสาร

คำค้น “จิตวิทยา” “สุขภาพจิต” ได้รับการสืบค้นในฐานข้อมูลของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai-Journal Citation Index Centre: TCI) รวมถึงผลการจัดกลุ่มวารสารในฐานข้อมูลดังกล่าวในปี พ.ศ. 2561 ถูกใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกวารสาร และที่สำคัญจะต้องเป็นวารสารที่สามารถสืบค้นได้มีวารสารปรากฏในเว็บไซต์จริง มีความเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาที่สุด อีกทั้งยังต้องเป็นวารสารที่เผยแพร่ในช่วง ปี พ.ศ. 2557-2560 ซึ่งปรากฏรายละเอียด คือ วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ซึ่งถูกจัดอยู่ในกลุ่มวารสารกลุ่มที่ 1 สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ซึ่งถูกจัดอยู่ในกลุ่มวารสารกลุ่มที่ 2 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวารสารจิตวิทยาคลินิก ซึ่งถูกจัดอยู่ในกลุ่มวารสารกลุ่มที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คลังข้อมูลภาษา (Corpus)

บทความภาษาอังกฤษจำนวน 58 บทความซึ่งสามารถสืบค้นออนไลน์จากวารสาร 3 ฉบับ ตามเกณฑ์
 ดังที่กล่าวมาข้างต้นซึ่งมีความยาวที่หลากหลาย จากนั้นบทความจะถูกจัดกลุ่มตามความยาวของบทความ

ตาราง 1 คลังข้อมูลภาษา

เรื่องที่	วารสารสุขภาพจิต แห่งประเทศไทย (20 เรื่อง)		วารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (18 เรื่อง)		วารสารจิตวิทยาคลินิก (20 เรื่อง)	
	จำนวนคำ	จำนวนประโยค	จำนวนคำ	จำนวนประโยค	จำนวนคำ	จำนวนประโยค
	1	289	10	117	4	76
2	247	11	144	4	132	7
3	221	10	143	4	266	13
4	149	8	169	6	242	12
5	232	8	134	5	278	12
6	212	8	255	7	93	3
7	229	9	224	9	230	7
8	309	14	239	7	204	6
9	171	8	193	7	118	8
10	214	9	76	3	153	8
11	180	11	238	9	99	5
12	168	8	122	6	178	7
13	269	12	277	9	162	7
14	205	13	281	8	268	9
15	219	10	168	8	271	10
16	254	12	162	8	196	7
17	254	12	266	8	311	11
18	202	10	293	12	260	11
19	227	13	-	-	252	11
20	222	10	-	-	251	8
รวม	4473	206	3501	124	4040	165
เฉลี่ย	223.65	10.3	194.5	6.89	202	8.25
S.D.	39.07	1.85	64.15	2.23	69.45	2.79
ช่วงคำ	149-309	8-14	76-293	3-12	76-311	3-13
รวมทั้ง ทั้งหมด	รวม 12,086 คำ 497 ประโยค / เฉลี่ย 208.38 คำ 8.57 ประโยค / ในช่วง 76-311 คำ / S.D. = 59.99					

ขนาดของคลังภาษา (Size of corpus)

คลังภาษาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีขนาด 12,086 คำ จากบทคัดย่อ 58 บทคัดย่อ อยู่ในช่วง 76-311 คำ จากวารสารวิชาการทางจิตวิทยาจำนวน 3 ฉบับ อันได้แก่ บทคัดย่อจากวารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ซึ่งอยู่ในช่วง 149-309 คำ บทคัดย่อจากวารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ซึ่งอยู่ในช่วง 76-293 คำ และบทคัดย่อจากวารสารจิตวิทยาคลินิก ซึ่งอยู่ในช่วง 76-311 คำ

ความเป็นตัวแทนของคลังภาษา (Representativeness of Corpus)

วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ใช้เว็บไซต์ www.dmhjournal.go.th เพื่อประชาสัมพันธ์นโยบาย และกิจกรรมของกรมสุขภาพจิต รวมถึงเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการสุขภาพจิต เป็นวารสารในกลุ่มที่ 1 สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย

วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ใช้เว็บไซต์ www.journal.psy.kbu.ac.th มุ่งเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาค้นคว้า การสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการด้านจิตวิทยา เป็นวารสารในกลุ่มวารสารในกลุ่มที่ 2 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย

วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ใช้เว็บไซต์ www.journalclinicpsy.org เพื่อเผยแพร่บทความทางวิชาการของสมาคมนักจิตวิทยาคลินิกไทย ซึ่งมุ่งเผยแพร่ความรู้ทางจิตวิทยาคลินิกและศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความเคลื่อนไหวทางจิตวิทยาคลินิก นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งข้อมูลเชิงวิชาการ ประสบการณ์ทางวิชาชีพ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพงานสุขภาพจิตและจิตวิทยาคลินิกไทย เป็นวารสารในกลุ่มที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย

การใช้ชื่อเฉพาะในข้อความ (Use of Proper Names in The Texts)

ในการศึกษา ชื่อของวารสารหรือคำศัพท์เฉพาะจะยังคงไว้เนื่องจากบทคัดย่อทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของบทความที่เผยแพร่ในแหล่งเปิดเผย (Open access sources) จึงไม่จำเป็นต้องปกปิดชื่อเฉพาะหรือข้อมูลใด

โครงสร้างของอรรถภาค (Structure of Moves)

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์โครงสร้างของบทคัดย่อในที่นี้คือ โครงสร้างการวิเคราะห์ของ Hyland (2000) ซึ่งถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์บทคัดย่อในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยโครงสร้างในการวิเคราะห์ประกอบไปด้วย 5 อรรถภาค ในตาราง 2

ตาราง 2 Hyland five-move model of research abstracts analysis

อรรถภาค	หน้าที่
ส่วนนำ	สร้างบริบทของบทความและแรงจูงใจในการทำการวิจัย
จุดมุ่งหมาย	กำหนดเป้าหมาย วางโครงร่างของเป้าประสงค์ของบทความ
วิธีการ	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบ ขั้นตอน การวิเคราะห์ข้อมูล
ผลผลิต	ระบุผลและข้อโต้แย้งจากการศึกษา
ข้อสรุป	ระบุการประยุกต์หรือการนำไปใช้ในวงกว้างและการตีความขอบเขตของการศึกษา

ผลการวิจัย

การปรากฏของอัตถภาค (Move Occurrence)

จากการศึกษา (Kanoksilapatham, 2005) พบว่า มีความแตกต่างกันในวิธีการเขียนบทคัดย่อระหว่างวารสารแต่ละฉบับ กล่าวคือ อัตถภาคที่ปรากฏร้อยละ 60 ของจำนวนบทคัดย่อถือว่าเป็น อัตถภาคบังคับ ส่วนอัตถภาคที่ปรากฏต่ำกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนบทคัดย่อ ถือว่าเป็น อัตถภาคทางเลือก ซึ่งเมื่อพิจารณาในภาพรวมจะเห็นว่าอัตถภาคที่ปรากฏเป็นอัตถภาคบังคับในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษในวารสารจิตวิทยาไทย มี 4 อัตถภาค คือ อัตถภาคจุดมุ่งหมาย (91.38%) อัตถภาควิธีการ (84.48%) อัตถภาคผลผลิต(82.76%) และอัตถภาคข้อสรุป (60.34%) เมื่อพิจารณาวารสารแต่ละฉบับ พบว่า วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย มี อัตถภาคบังคับคือ อัตถภาคจุดมุ่งหมาย (100%) อัตถภาควิธีการ (100%) อัตถภาคผลผลิต (100%) และอัตถภาคข้อสรุป (95%) ในขณะที่อัตถภาคส่วนนำ (0%) ถือเป็นอัตถภาคทางเลือก

ตาราง 3 การปรากฏของอัตถภาค

วารสาร	อัตถภาค									
	ส่วนนำ		จุดมุ่งหมาย		วิธีการ		ผลผลิต		ข้อสรุป	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
วารสารสุขภาพจิต แห่งประเทศไทย (20 เรื่อง)	0	0.00	20	100.00*	20	100.00*	20	100.00*	19	95.00*
วารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (18 เรื่อง)	9	50.00	13	72.22*	12	66.67*	13	72.22*	5	27.78
วารสารจิตวิทยาคลินิก (20 เรื่อง)	3	15.00	20	100.00*	17	85.00*	15	75.00*	11	55.00
วารสารทั้ง 3 ฉบับ	12	20.69	53	91.38*	49	84.48*	48	82.76*	35	60.34*

หมายเหตุ: * อัตถภาคที่ปรากฏเป็นภาคบังคับ

นอกจากนี้จากตาราง 3 อัตถภาคที่ปรากฏเป็นอัตถภาคบังคับในบทคัดย่อในวารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตและวารสารจิตวิทยาคลินิกมีความคล้ายกัน กล่าวคือ มี 3 อัตถภาคที่เป็นอัตถภาคบังคับ ได้แก่ อัตถภาคจุดมุ่งหมาย (72.22% / 100%) อัตถภาควิธีการ (66.67% / 85%) และอัตถภาคผลผลิต (72.22% / 75%) ในขณะที่อัตถภาคทางเลือกได้แก่ อัตถภาคส่วนนำ (50% / 15%) และอัตถภาคข้อสรุป (27.78/55%)

น้ำหนักของอรรถภาค (weight of moves)

เมื่อพิจารณาถึงร้อยละของจำนวนคำซึ่งสะท้อนการให้ความสำคัญกับแต่ละอรรถภาคในการเขียนบทคัดย่อโดยภาพรวม พบว่า อรรถภาคผลผลิต มีปริมาณคำมากที่สุดคือ ร้อยละ 34.89 รองลงมาคือ อรรถภาควิธีการ คือร้อยละ 30.89 และอรรถภาคที่มีสัดส่วนจำนวนคำน้อยที่สุดคือ อรรถภาคส่วนนำ คือร้อยละ 9.50

ตาราง 4 น้ำหนักของอรรถภาค

วารสาร	อรรถภาค (Move) (ร้อยละ)				
	ส่วนนำ	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ผลผลิต	ข้อสรุป
วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย	0.00	8.96	38.90	34.34	17.80
วารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	26.89	13.63	20.09	34.09	5.30
วารสารจิตวิทยาคลินิก	5.03	14.81	31.36	36.18	12.62
วารสารทั้ง 3 ฉบับ	9.50	12.30	30.89	34.89	12.42

การเรียงลำดับของอรรถภาค

ในตาราง 5 จะเห็นได้ว่า รูปแบบการเขียนของบทคัดย่อภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการจิตวิทยาของประเทศไทยในการศึกษารั้งนี้ มีการเรียงลำดับของข้อความด้วยกันทั้งหมด 10 รูปแบบ โดยรูปแบบที่มีอรรถภาคมากที่สุดคือ รูปแบบที่ 1 ซึ่งมีทั้ง 5 อรรถภาคใน 1 บทคัดย่อ โดยเริ่มจากอรรถภาคส่วนนำไปจนจบที่ข้อสรุปซึ่งมีเพียง 1 บทคัดย่อคิดเป็นร้อยละ 1.72 และรูปแบบที่มีอรรถภาคน้อยที่สุดคือ อรรถภาคที่ 10 ซึ่งมีเพียงอรรถภาคส่วนนำ เพียงอย่างเดียวโดยมี 4 บทคัดย่อคิดเป็นร้อยละ 6.90

ตาราง 5 การเรียงลำดับของอรรถภาค

รูปแบบ	จำนวนอรรถภาค	เริ่มต้น	←	→	จบ	จำนวนบทคัดย่อ	ร้อยละ	
1	5	ส่วนนำ	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ผลผลิต	ข้อสรุป	1	1.72
2	4	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ผลผลิต	ข้อสรุป		31	53.45
3	4	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ผลผลิต	ส่วนนำ		3	5.17
4	4	วิธีการ	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ผลผลิต		2	3.45
5	3	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ผลผลิต			10	17.24
6	3	จุดมุ่งหมาย	วิธีการ	ข้อสรุป			2	3.45
7	2	ส่วนนำ	ข้อสรุป				1	1.72
8	2	จุดมุ่งหมาย	ผลผลิต				1	1.72
9	2	ส่วนนำ	จุดมุ่งหมาย				3	5.17
10	1	ส่วนนำ					4	6.90
			รวม				58	100

ส่วนรูปแบบบทคัดย่อที่ปรากฏมากที่สุดในการสารจิตวิทยาไทยคือรูปแบบที่ 2 โดยมีจำนวนถึง 31 บทคัดย่อ คิดเป็นร้อยละ 53.45 ซึ่งมี 4 อรรถภาค และเรียงลำดับจาก อรรถภาคจุดมุ่งหมาย อรรถภาควิธีการวิจัย อรรถภาคผลการวิจัย และอรรถภาคข้อสรุป และรองลงมาคือรูปแบบที่ 5 ซึ่งมีจำนวน 10 บทคัดย่อ คิดเป็นร้อยละ 17.24 โดยมีรูปแบบการเขียนโดยเริ่มจาก อรรถภาคจุดมุ่งหมายตามด้วย อรรถภาควิธีการวิจัยและจบด้วยอรรถภาคผลการวิจัย ตามลำดับ

การเริ่มต้นและการจบบทคัดย่อ (Beginning move and ending move)

จากการศึกษานี้จะพบว่าในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษในการสารวิชาการจิตวิทยาไทยนั้น โดยส่วนใหญ่จะเริ่มต้นด้วย อรรถภาคจุดมุ่งหมายซึ่งมีจำนวนมากถึง 47 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 81.03 ของบทคัดย่อทั้งหมด และมักจะจบบทคัดย่อด้วยอรรถภาคส่วนสรุป คิดเป็นร้อยละ 60.34

ตาราง 6 การเริ่มต้นและการจบบทคัดย่อ

อรรถภาคเริ่มต้น	จำนวน	ร้อยละ	อรรถภาคจบ	จำนวน	ร้อยละ
ส่วนนำ	9	15.52	ส่วนสรุป	35	60.34
จุดมุ่งหมาย	47	81.03	ผลผลิต	13	22.41
วิธีการ	2	3.45	ส่วนนำ	7	12.07
			จุดมุ่งหมาย	1	1.72
รวม	58	100	รวม	58	100

การอภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษารั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาการปรากฏของหน่วยข้อความในบทคัดย่อภาษาอังกฤษในการสารวิชาการทางจิตวิทยาของไทย ซึ่งจากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าแนวคิดการวิเคราะห์ 5 อรรถภาคในบทคัดย่อของ Hyland (2000) สามารถใช้วิเคราะห์บทคัดย่อภาษาอังกฤษในการสารจิตวิทยาไทยได้อย่างเหมาะสมและพบว่ามีปรากฏครบทุกอรรถภาค นอกจากนี้ยังพบว่ามีการจัดเรียงของอรรถภาคที่หลากหลายมากถึง 10 รูปแบบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักวิจัยทางจิตวิทยาไทยมีความหลากหลายในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และบทคัดย่อที่ได้รับเลือกให้ตีพิมพ์ในการสารทางจิตวิทยาไทย จะให้ความสำคัญกับผลการศึกษาวิจัยและวิธีการวิจัยมากที่สุด ซึ่งสะท้อนผ่านปริมาณคำที่เขียนในอรรถภาคทั้งสองอรรถภาคนี้ นอกจากนี้รูปแบบการเรียงตัวของอรรถภาคที่นิยมมากที่สุดคือ เริ่มต้นด้วยจุดมุ่งหมาย ตามด้วยวิธีการวิจัย ต่อด้วยผลการวิจัยและนำไปสู่การจบที่ข้อสรุป ซึ่งเป็นไปได้ว่าอาจถูกกำหนดหัวข้อในการสารฉบับนั้นๆ ดังเช่นวารสารทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่มักจะใช้การเขียนบทคัดย่อแบบมีโครงสร้าง (Nakayama et al., 2005) ซึ่งพบในการสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ในขณะที่วารสารจิตวิทยาคลินิกจะพบการเขียนบทคัดย่อแบบมีโครงสร้างได้บางส่วน ในขณะที่บทคัดย่อเกือบทั้งหมดในการสารจิตวิทยาเกษมบัณฑิตซึ่งเป็นวารสารสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีลักษณะการเขียนบทคัดย่อแบบไม่มีโครงสร้าง ข้อค้นพบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า บทความย่อภาษาอังกฤษทางจิตวิทยาของไทยจะเริ่มต้นด้วยอัตถภาค จุดมุ่งหมายแทนที่จะเป็นอัตถภาคส่วนนำตามแนวคิดของ Hyland (2000) ในขณะที่การจบบทความย่อ นั้นวารสารไทยนิยมใช้อัตถภาคข้อสรุปซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเขา

อย่างไรก็ตามการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แม้ว่าจะพยายามควบคุมระเบียบวิธีการวิจัยให้เป็นไปตามแบบแผนแต่เนื่องด้วยข้อจำกัดหลายประการ เช่น เวลาและข้อจำกัดด้านงบประมาณ ทำให้งานฉบับนี้มีประเด็นที่ควรพิจารณาคือ 1) การขาดผู้เชี่ยวชาญในการเป็นผู้ตรวจสอบความตรงหรือความสอดคล้องของการวิเคราะห์อัตถภาคเพื่อวัดความคลาดเคลื่อนของการกำหนดอัตถภาคหรือเนื้อหา นอกจากนี้ 2) ควรมีการวิจัยแบบผสมผสานโดยอาจมีการใช้แบบสอบถามเพื่อวัดความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อส่วนต่างๆ ของบทความย่อ 3) ขาดการวิเคราะห์ลักษณะเด่นทางภาษาศาสตร์ อันได้แก่ ข้อมูลในเชิงไวยากรณ์ การใช้คำ รูปแบบประโยค หรือวิธีการเขียนที่ใช้ผิดหรือรูปแบบที่ไม่นิยมใช้ในการเขียนบทความย่อภาษาอังกฤษทางจิตวิทยา ซึ่งควรดำเนินการในการศึกษาค้นคว้าต่อไป นอกจากนี้ยังมีประเด็นของขนาดที่ไม่เท่ากันหากจะต้องเปรียบเทียบอัตถภาคระหว่างวารสารแต่ละฉบับ คือ วารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มีบทความย่อ เพียง 18 บทความย่อที่เข้าเกณฑ์ ดังนั้นในการศึกษานี้จึงเป็นการศึกษาโดยใช้ค่าสถิติอ้างอิงเพื่อเป็นตัวแทนของข้อมูล เช่น ค่าเฉลี่ย และร้อยละ เป็นต้น

สำหรับการประยุกต์ใช้ในการศึกษาวินิจฉัยนี้สะท้อนให้เห็นวิธีการเขียนบทความย่อภาษาอังกฤษทางจิตวิทยาในวารสารไทยได้ค่อนข้างชัดเจนว่ามีวิธีการเขียน โครงสร้างและรูปแบบเช่นไร ทั้งนี้ผลในการศึกษาจะช่วยให้บุคลากรที่ทำหน้าที่สอนวิชาการวิจัยทางจิตวิทยาได้ใช้เป็นรูปแบบในการสอนวิธีการเขียนบทความย่อซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการดำเนินการวิจัย นอกจากนี้ยังสามารถนำไปเป็นข้อสังเกตลักษณะของบทความย่อในวารสารสาขาวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ที่สำคัญยังเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาจิตวิทยา หรือภาษาอังกฤษสำหรับนักจิตวิทยาที่จำเป็นต้องเน้นเรื่องการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึงเข้าใจถึงหน้าที่ในการสื่อสารของแต่ละส่วนของบทความย่อทางจิตวิทยาที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยจับประเด็นจากการอ่านบทความย่ออย่างไร อีกทั้งยังได้เรียนรู้สไตล์การเขียนบทความย่อว่าควรเขียนอย่างไรอันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและวงวิชาการทางจิตวิทยาในการผลิตงานวิจัยที่เหมาะสมได้มาตรฐานในระดับสากลต่อไป

บรรณานุกรม

- เกรียงไกร เกิดศิริ (2558) . *บทความวิชาการ บทความวิจัย และบทความปริทัศน์และแหล่งตีพิมพ์ผลงาน วิชาการทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนกพร พัวพัฒนกุล. (2556). *เอกสารประกอบการสอน วิชาศศท 100 ศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. พิมพ์ครั้งที่ 2 ฉบับปรับปรุง. นครปฐม : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชนิภรณ์ ภูมณี และทรงศรี สรณสถาพร (2560). การศึกษาการเรียงลำดับของอรรถภาคและการใช้ภาษาใน บทความย่อของบทความปริทัศน์ในสาขาวิชาสัตวศาสตร์. *ภาษาปริทัศน์*. 32, 1-28.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย (2555). รูปแบบ และลักษณะของบทความวิจัยตีพิมพ์ในวารสารตามมาตรฐานสากล. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*. 4(1), 7-16.
- ยุพิน กาญจนรัตน์ (กรกฎาคม-ธันวาคม 2554). การวิเคราะห์เนื้อหาวารสารทางด้านจิตวิทยาระหว่างปี พ.ศ. 2542-2551. *วารสารสารสนเทศ*. 12(2), 58-68.
- Can, S., Karabacak, E, & Qin, J. (2016). Structure of Move in Research Article Abstracts in Applied Linguistics. *Publications*. , 23(4) , 1-16.
- Hartley, J. (2008). *Academic Writing and Publishing*. New York: Routledge.
- Hyland, K. (2000). *Disciplinary discourses: Social interactions in academic writing*. London, UK: Longman.
- Lester, J., & Lester, J. (2007). *Writing research papers*. New York: Pearson/Longman.
- Lorés, R. (2004). On research article abstracts: From rhetorical structure to thematic organization. *English for Specific Purposes*, 23(3), 280–302.
<http://dx.doi.org/10.1016/j.esp.2003.06.001>
- Kanoksilapatham, B. (2005). Rhetorical structure of biochemistry research articles. *English for Specific Purposes*, 24, 269–292.
- Nakayama, T., Hirai, N., Yamazaki, S., & Naito, M. (2005). Adoption of structured abstracts by general medical journals and format for a structured abstract. *Journal of the Medical Library Association*, 93(2), 237–242.
- Rethlefsen, M.L. (2014). Engaging Medical Librarians to Improve the Quality of Review Article. *JAMA*, 312(10), 999-1,000.
- Swales, J.M. (1990). *Genre Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Swales, J. M. (2004). *Research genres: Explorations and applications*. Cambridge: Cambridge University Press.